

30 Οκτωβρίου 2020

Η συγχωρητικότητα του αγίου Νεκταρίου (4)

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο άγιός μας Νεκτάριος πέρασε πολλά και διάφορα στη ζωή του.

Κι από τους εκκλησιαστικούς υπέφερε. Κι από συκοφαντίες κι από το 'να και τ' άλλο. Κι από αδικίες μεγάλες.

Ποτέ, όμως, δεν βγήκε, δεν είπε τίποτε. Έγραψε αργότερα στον πατριάρχη μια επιστολή, με πόνο ψυχής.

Και τι; Καθότανε και προσευχότανε. Όχι για τον εαυτό του. Ούτε για το ζήτημά του. Αυτά τα είχε αφήσει στον Χριστό. Προσευχότανε για τους αδελφούς. Προσευχότανε για τους ανθρώπους. Προσευχότανε για τον κλήρο. Προσευχότανε για το λαό.

Κι όταν κάποιος γνωστός του τον επεσκέφθη, κατά τις κρίσιμες εκείνες ώρες και ημέρες της δοκιμασίας του, -τα διαβάζουμε στο Βίο και στο Συναξάρι, τα ξέρομε, δεν θα αναφέρω περιπτώσεις- τον είδε τον άγιο, να είναι γαλήνιος, ήσυχος, πονεμένος σίγουρα, και να προσεύχεται.

«Γέροντα», λέει, «Σεβασμιώτατε, τι κάνετε εκεί; Τόσα σας συμβαίνουν κι εσείς είστε ήρεμος; Είστε ήσυχος»;

Λέει: «Τι να κάνω, παιδί μου; Τα δικά μου τ' άφησα στον Χριστό. Και προσπαθώ να στηρίξω τους αδελφούς μου. Και να ευχηθώ και για τους διώκτες μου. Για τους εχθρούς μου. Για τους συκοφάντες μου».

Οι οποίοι, όλοι οι συκοφάντες αργότερα, ξέρετε, δαιμονίστηκαν κι είχαν κακό τέλος. Αλλ' ο άγιος, όμως, ποτέ δεν είπε κακό. Ποτέ δεν είπε κακό!

«Κι ακολουθώ αυτό», λέει ο άγιος, «που είπε ο Ιησούς Χριστός στον Πέτρο: 'Εγώ προσεύχομαι για σένα, να μην εκλείψει και να μην εκλείπει η πίστη σου. Εσύ, όταν επιστρέψεις» -τι ωραία το λέει!- «στήριξον τους αδελφούς σου'. Κι εγώ, λοιπόν, άφησα τον Κύριο να προσεύχεται για μένα. Τον άκρο αρχιερέα»!

Απόσπασμα από τη σειρά βιβλίων του Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστίνη, «Λόγοι για τον Άγιο Νεκτάριο», τόμος γ', των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2014.